

גורלו של אדם (צפון, תל-אביב; ברית המועצות) הוא גורל חייו של אחד, אנדריי סוקולוב, אורח סובייטי רגיל, פשוט ואפור. עד לפרוץ המלחמה התנהלו חייו בשלוה שיגרתית, עבד כפועל-בניין, נשא אשה, גידל בן ושתי בנות. כשפרצה המלחמה יצא לחזית. כאן החלה דרך היסטוריה של סוקולוב. הוא נפצע בקרב, נפל בשבי, הועבר ממחנה ריכוז למחנה שבויים, סבל מרעב, קור והת-עלות. מספר פעמים עמד פנים אל פנים מול המוות: כאשר ניסה להימלט ממחנה ה-שבויים ונתפס, וכאשר רטן במחנה נגד עבודת הפרך, נפל קרבן להלשנתה. אולם בכל סבלותיו קיימה אותו בחיים התקווה כי הוא עתיד לחזור אל משפחתו.

היום המיוחד בא. במבצע נועז הצליח סוקולוב לברוח מהשבי. הוא חזר לעירו, גילה כי אשתו ושתי בנותיו נהרגו בהפצצה. תקוותו האחרונה נשאר בנו, סרן בחיל התותחנים. אולם ביום הנצחון, בעת שהמו-נים חגגו ברחובות, הביא את בנו לקבורה. הוא נשאר בודד וחסר אמונה. עד שיום אחד פגש בוואניה, ילד יתום שחי באשפתות אחרי שהוריו נהרגו וכל משפחתו אבדה. סוקולוב גילה את יעורו. הוא הופיע בפני הילד כאביו האבוד, אימץ אותו לו לבן. כמו החיים עצמם. זהו סיפור חיים פשוט המסופר בפשטות ונוגע ללב באמת החיים שבו. מיכאיל (הדון השקט) שולחוב כתב אותו בצורת מונולוג בסיפור קצר. סרגיי בונדרצ'וק, השחקן והבמאי, שה הסרט הראשון בכיכובו, הפך אותו לאחת ה-יצירות המצוינות של הקולנוע הסובייטי. הסיפור, שהוא כמעט חסר דיאלוגים, מבר-סס על פעילות בלבד, בנוי שלבים שלבים כמו מסכת חייו של סוקולוב. מדי פעם הוא מגיע לשיא, מתנפץ ושוקע עד שהוא מתעלה לשיא נוסף, ממש כמו החיים עצ-מם. הוא נראה על הבד לא כסרט עלילתי אלא כסיפור דוקומנטרי שצולם במציאות. משום כך הוא חודר עמוק ללבבות הצופים. כבמאי מתגלה בונדרצ'וק, שהוא שחקן תיאטרון גאוני, כבעל כשרון נדיר בהבנת הפעלת המצלמה, בבנין סצינות דרמטיות מועזות ובתשומת לב לפרטים קטנים ה-משויים לסרט אופי תעודתי.

הקטע בו מובלים השבויים הרוסיים למח-נה ריכוז, לצלילי מוסיקה רוגעת מצד אחד, ולמראה ילדים הנלקחים מאמותיהם בכח בכניסה למחנה מצד שני; תמונת השבויים המתרכזים בכניסה הרוסה, הנראית כלקוחה מתוך ציור של הגיהנום של דנטה מתקופת הרנסנס; הסצינה בה מציל סוקולוב את נפ-שו הבהותת יכולתו בשתייה — מהינים כל אחד שלימות אמונותיו בעצמו. גורלו של אדם הוא יצירה אמנותית מוע-זעת ונוגעת ללב, נעדרת כל סממן תעמור-לתי, שאסור להחמיצה.

הרוץ שליחים מכדח

הפרישים (זון, תל-אביב; ארצות-הברית) הוא סרט שנועד לגדולות. ביים אותו ג'ון פורד הגדול. מופיעים בו שחקנים גדולים כג'ון ויין ויליאם מאלון, שאיש מהם אינו מוכן לקחת פחות מ-400 אלף דולר שכר טיחה לטור. הוא עוסק בנושא גדול כמו מלחמת האזרחים האמריקאית. הוא בוצע בתקציב גדול, עם מספר סוסים גדול, בקי-צור, כל דבר זועק בו גדולה ומרוב גדלים של העצים אין רואים את היער. ג'ון ויין הוא מפקד פלוגת חבלה של צבא האינדיים היוצא בראש פלוגתו לחבל בעורף האינדיים. ויליאם מאלון הוא רופא מצוחצה, שהמצויא בין השאר גם את הפניצילין, היוצא למלחמה בסינור לבן והמסופח לפלוגתו של חיין. חיין אינו אוהב את הולדן. להיפך, הוא מתעב אותו. אי אפשר לדעת למה. רק בסופו של הסרט, אחרי כמה קרבות מצחיקים, מתגלה הסוד הנורא. אשתו של חיין מתה בעקבות ניתוח שביצעו רופאים בגופה בגלל אבחנה מוטעית. מאז אין הסרן האמין מאמין ברופאים. אבל מה שלא יעשה השכל עושה הזמן.

בכל הזמן, ויין נמצא במצוקה. האינדיים לוחץ מכל צד ואילו לו יש כדור ברזל. הוא שב להאמין ברופאים. נתון להולדן להוציא את הכדור מרגלו, ללא הרדמה, ממהר מיד להס-תער על האינדיים. נוסף לניתוח הפסיכולוגי עמוק זה כונפם של לוחמי מלחמת האזרחים האמריקאית, אפשר למצוא בסרט זה יפהפיה שאינה יודעת לשחק, המתלווה לפלוגת הקומנדו האינדיית כשבויה, משתכנעת לבסוף בנימוסיהם וטיב כוונותיהם של האינדיים, נשארת לצידם. אם-

כדי לאסוף כסף עבור צעצועי ילדים דרוש לספק קודם כל צעצועים למבוגרים!

מדורי נשים וטוריאופנה ורכילות בעתונים. זוג נעלי אשה מלכה נמכר ב-20 ל"י. חיים חפר נאחז: "הלואי שהם היו אצלי מתחת למיטה". הצעה רודפת הצעה. לילה עם אייבי נתן מוצע למכירה ב-5 ל"י. אין קופי צות. לפחות לא כפומבי. בילוי סוף-שבוע במלון אכדיה יחד עם פתק "לא להפריע" נמכר ב-85 ל"י. בקבוק יין קימל "עם שיר חים מהנגב ומאיבנים אמיתיים" נמכר ב-6 ל"י. תקליט של הודואים "הטוב שבו ש-

של חברת אלאיסליה" הודיע דן, "שנתרם עליידי אלעל וציו"ם. הכדור הזה שחה לנו 10 ל"י. אבל נהיה מוכנים לקבל גם 25 מ-אדם בעל מעוף". האדם בעל המעוף התגלה כמנהל הסופר-מרקט, ששילם בעד הכדור, אחרי תחרות, 48 ל"י. "זה אדם שלא איכפת לו מה זה כסף", ציין דן ומסר לו את הכדור. הקהל התחיל לתפוס את הפרזינציפ. "קול" נזע גת מציע למכירה שלושה זוגות כרטיי

רעיון היה כמעט גאוני. איך עושים די נשף צדקה, למפעל הצעצועים למען יל-די המעבורות, שאנשים ישתגעו לבוא אלינו? אברהם ("אייבי") נתן, בעל מסעדת קליפור-ניה, מצא את התשובה. לקחו את הפסגה הגדולה שבפינת פרישמ'ן-דיינגוף, חסמו את כל פתחיו בקורות עץ, הציבו במעבר החציה כסאות ושולחנות והודיעו על עריכת הנשף. מי לא רצה להיות שם? לא כל כך בשביל לתרום למען ילדי המעבורות, רכמו כדי להיות

הקהל משחק בכדורי-ענק... עם שיחים מהנגב ומאיבנים אמיתיים

דן כראמוץ מוכר בגדי-עבודה... כותונות-לילה ותחתונים שקופים...

שומעים ולא רואים אותם" נמכר בעשר ל"י. **★ ★ ★ טיוד לירושלים העתיקה** **לתקליט רגיל** אחר אין קופצים. "לא רוצים? לא צריך!" התרגז דן ושובר את התקליט על ברכיו. זוג נעלי גומי לילד "שבזמן שמרכיבים לילד הוא יכול לברוח בהם טוב", נמכר במחיר הגדול פי שלוש משחיו. עוגת-פאר של רוזל נמכרת ב-40 ל"י. האיש שקנה אותה החזיר אותה למכירה נוספת. "מחייאת כפיים לנדיב", תבע דן. "לא בעד זה שהחזרת את העוגה, אלא בעד זה שאתה יודע שלא בריא לאכול עוגות". סל סופגניות נמכר ב-25 ל"י לאריה סילק. אולם שאי המכירה הפומבית היה בעת שהוצעו למכירה שלוש מעטפות סגורות ש-איש לא ידע מה נמצא בתוכן. "עשר!" היתה ההצעה הראשונה. "עשרים!" עלה מיד ה-מחיר מהאופוויציה. לבסוף נקנו המעטפות ה-3 סגורות ב-80 ל"י עליידי גרי מלמד. פילץ שילם עוד 3 ל"י כדי לדעת מה יש בתוכן — שני כרטיסים זוגיים לטיולים בארץ, ו-כרטיס זוגי אחד לטיור בעיר העתיקה בירוש-לים. רק הולך, בלי חזור. לא נשאר עוד מה למכור. דן הציע למ-כירה את חולצתו. היא נמכרה לאייבי נתן ב-11 ל"י. דן הסיר את החולצה ומסרה ל-קונה. ניגש הציידה, הוציא את אותה החולצה בגדיוק, רק נקיה יותר, ולבש אותה. המכירה נגמרה. יצר הסקרנות של אלף איש בא על סיפוקו. ולמפעל הצעצועים נכנסו 2000 ל"י.

סים זוגיים לשלושה סרטים. מי קונה? אלה כרטיסים לטרטים שהמבקרים הנמצאים כאן יכתבו עליהם רק טובות". "אין לך לבית-העם?" שאג קול מקצה ה-אולם. הכרטיסים הלכו ב-12 ל"י. המוצג הבא היה כותונת לילה שקופה ל-בחורה ותחתונים שקופים. שניהם בצבע אדום. דן הציג את הסחורה: "זה כובע לר-חיצה בים. סליחה. מעירים לי שזאת כותונת לילה. ואלה הם מכנסי עבודה". מישהו מציע 20 ל"י. "שמע, בעד 25 אני נותן לך אותם עם הבחורה. זאת כותונת לילה מ-ניילון עשויה מסיבי נייר, מתאימה גם ל-הריון. רגע, רגע, אל תתחיל עוד!" בסוף נמצא קונה. בעל הוצאת הספרים שמואל פרימין רכש את הסט השקוף. הוא זכה ב-מתנה נוספת: "הגבר הזה שהיה לו אומץ, מקבל גם מבנית קטנה לביצים". על הבמה מופיע תנור גז קטן לחימום. דן מתלהב: "בעל הבית משוגע, ימכור ב-20 ל"י לאדם שיועד להעריך גאווים. אתה מדליק את זה ושומע את קולי-ישראל. תנור כזה לא תמצאו בכל הארץ. אין לו גם חלקי חילוף. כל מה שאתה צריך לעשות זה לס-גור את החלונות, לפתוח את הגז ולנשום עמוק." מישהו השתכנע. קונה את הצינור ב-27 ל"י. לאט-לאט מתברר גם מי הם הלקוחות ה-עיקריים. המאבק נטוש בין קבוצה הכוללת את בעל הסופרמרקט, את גרי מלמד, בעל דפוס האופסט, ואת אריה פילץ, לבין קבוצה אחרת, המורכבת מבעליהן של כמה כתבות

נוכח בנשף המזור ביותר של השנה. בלי פירסומת נמכרו 500 כרטיסים. שאר 500 הנוכחים נכנסו בפרוטקציה או בהתפלחות. כל הכסאות היו תפוסים. המעבירים היו חסר-מים. האנשים מלאו את הגלריה שמעל ה-מעבר ולא היה חסר הרבה שיפרצו לכמה חנויות בפסג' כדי לתפוס מקום. "בשבוע הבא אפשר יהיה לערוך כאן עוד נשף צדקה אחד", העיר אחד הנוכחים חדי-העין, נשף צדקה לשיקום הפסג'. הבטיחו שיהיה שם כל מי שהוא משהו בחיי הבידור בארץ. אולם האטרקציה העי-קרית התחלקה לשתיים. הראשונה היתה מר-שב של כל הדיינים. ממש בית-דין גבוה, מסכים לשולחן אחד: משה, יעל ורות דייק. האטרקציה מספר שתיים היתה דן כראמוץ בתפקיד מנהל הסרט. היתה זה לו הופעת בכורה בתפקיד מנהל מכירות כלליות והיא היתה משעשעת בדיוק כמו הופעות הבכורה הקודמות של דן, לפני שהפכו נדושות. "למי שאין כסף, שישלם בציקים", הודיע דן, "ולמי שאין ציק, שיתן התחייבות. ה-גירוזלם פוסט ידאג כבר שישלמו. הוא יפר-סם את המשות בשני המקרים. ועכשיו תר-שו לי לתרגם את דברי לאנגלית לאלה ש-"אינם מבינים עברית: "Israel is the land of the Bible".

תבנית ביצים לבעד אומץ

מוצג הראשון שהוצע למכירה פומי בית היה כדור צבעוני ענק. "זהו כדור

- **הציידים** (אופיר, תל-אביב) — שארל אונבור וזאק שרייה בחיפוש לילי אחרי האשה האידיאלית ברחובות פאריס.
- **מקום בצמרת** (ארמון, חיפה) — דרכו של צעיר זועם לצמרת החברתית של עירה בריטית, דרך מיטתה של בת החברה ושכירת-לבה של בת מעמדו. סימון סינורה.
- **בני טובים לאן?** (אורה, חיפה) — מה מריץ את בני הדור האבוד בצרפת, מגסה להסביר מרסל קארונה. פסקל פטי.

ליות בנושאו וכוכביו, היא הסיבה להסרתו. **תדרוך** אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ אשר העולם הזה ממליץ לראותם: **● סימפורה של נזירה** (ארמונדו, תל-אביב; אדיסון, ירושלים) — אודרי הפ' בורן מתאהבת, מתחתנת, סובלת ומתגרשת כשהחתן הוא ישר, בסרט המנסה לחשוף מה מסתתר מאחורי גלימותיהן של הנזירות.

שר למצוא עוד הרבה ליקויים כסניים מגוחכים כמו התערותם של החיילים ה-דרומיים בה נראית התמונה הבאה: נושא דגל רץ, מקבל כדור, גופל. חברו מוציא את הדגל מידו, רץ וגופל גם הוא. נושא הדגל הראשון לוקח שוב את הדגל, חוטף את אותו הכדור שחטף תחילה וגופל. זה שהחליפו תחילה מחליפו שוב מבלי לשנות את תלבושתו וממשיך לרוץ. מה שאי אפשר למצוא בסרט מעורר-אש-